

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΣΙΚΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΖΑΚ ΦΟΡΖΑΝ	Γκιζέλλα.
ΡΟΛΛΑ ΝΟΡΜΑΝ	Φραντζέσκος.
Γ. ΖΑΚΕ	Γκαμπ. Λεστράνζ.
ΠΡΑΥΑ ΖΟΡΖ ...	‘Ο παπούς.

Η ΓΚΙΖΕΛΛΑ, μιὰ χαριτωμένη νέα γυναίκα, χήρα πρό ὀλίγων ἐτών, βοηθοῦσε τὸν πατέρα της τὸ Φιρμίνο Ροῦ, στὴ διεύθυνση τῶν ἐπιχειρήσεών του. ‘Ο Φιρμίνος Ροῦ, εἶχε στὴν Κορσική, μεγάλα μηχανουργεῖα, καὶ μὲ χαρὰ του θὰ ἔβλεπε τὸν Γκαμπριέλ Λεστράνζ, ἕναν ἀπὸ τοὺς καλλιτέρες του μηχανικούς, νὰ γινόταν σύζυγος τῆς κόρης του, μὰ ἡ Γκιζέλλα ἐννοιοῦσε γι’ αὐτὸν μόνον μιὰ μεγάλη ἐκτίμησι καὶ ἀδελφικὴ ἀγάπη.

Μέσα στὴ συνεχῆ τους προσπάθεια νὰ τελεωποιήθουν τὰ ἐργοστάσια τῶν καὶ νὰ ἀπαλλάξουν τοὺς ἐργάτας ἀπὸ μερικὰς καταθλιπτικὰς ἐργασίες, ἡ Γκιζέλλα καὶ ὁ πατέρας της συνέλαβαν τὸ σχέδιο νὰ τὰ ἠλεκτροποιήσουν. ‘Η ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου αὐτοῦ εἶχε ἀρχίσει. ‘Η Γκιζέλλα, ἐνῶ οἱ ἐργάται καθάριζαν ἕνα λόφο γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν λευκάνθρακα τῶν βουνῶν τῆς Κορσικῆς, περιπλανήθηκε κ’ ἔφτασε μπρὸς σ’ ἕνα τρομερὸ γκρεμῖο. ‘Εκεῖ τὸ πόδι της γλύστρησε καὶ ἔπεσε μέσα στὸ κενό. Θὰ σκοτωνόταν χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲ βρισκόταν ἀπὸ κάτω ἕνας γενναῖος ὀρσοειβίος ὁ ὁποῖος, καθὼς ἔπεφτε, τὴ δέχτηκε μὲς στὴν ἀγκαλιά του.

‘Ο νέος αὐτὸς ἦταν ὁ Φραντζέσκο ντελλὰ Ρόκκα, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει τὰ βουνά γιὰτι εἶχε σκοτώσει ἕναν πατριῶτη του ποὺ ἀπίστησε τὴν ἀδελφὴ του. ‘Ο παπούς τοῦ Φραντζέσκου κατοικοῦσε γὰτω στὴν κοιλάδα, σ’ ἕνα μύλο χτυπιμένο ἀπάνω στὰ ἐρείπια ἐνὸς παλιοῦ πύργου. Μὰ, ἀλλοῖονο! ἡ δουλειὰ τοῦ γέρου μιλωνᾷ δὲν ἐπὶγιναν διόλου καλά.

‘Ενωμεταξὺ ἡ Γκιζέλλα ἡ ὁποία εἶχε πάει στὴν Κορσική γιὰ νὰ ἐπιβλέψῃ στὴ μεταρρύθμιση τῶν ἐργοστασίων τοῦ πατέρα της συναντοῦσε τεράστιες δυσκολίες ἀπὸ τοὺς κατοίκους, οἱ ὁποῖοι μισοῦσαν ἀγρία τῆς μηχανές. ‘Όταν μάλιστα ἐπρότεινε στὸ γέρω ντελλὰ Ρόκκα μιὰ σπουδαία ἀποζημίωση γιὰ νὰ κατεδαφίσῃ τὸ μύλο του, συνάντησε κατηγορηματικὴ ἀρνησι : «‘Όσο ζῶ, τῆς εἶπε, ἡ ρόδα τοῦ μύλου μου θὰ γυρῆζῃ ἐκεῖ ὅπου τὸν ἔχτισαν οἱ πρόγονοί μου».

Τοῦ ἐπεισοδίου αὐτοῦ ἔλαβε γνῶσι καὶ ὁ Φραντζέσκος ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀνιψιὸ του Πεπίνου. Γι’ αὐτὸ μιὰ νύχτα ὁ «ἐπικειρηγμένος», τρέμοντας ὑπὸ τὴν ὀργὴ του κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ στὴν πεδιάδα ὅπου ὑπῆρχαν τὰ ἐργοστάσια τοῦ πατέρα τῆς Γκιζέλλας. ‘Υπερηδῶντας τὸ τοίχωμα, ἐμπήκε μέσα στὴν αἴθουσα τῶν μηχανῶν. ‘Εκεῖ, μὲς ἀπ’ τὰ τεράστια μηχανήματα, εἶδε ἔξαφνα θαμπωμένους τὴ σιλουέττα τῆς κόρης ποὺ εἶχε σώσει ἄλλοτε ἀπὸ βέβαιο θάνατο. ‘Αμέσως κ’ ἐκείνη ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο τοῦ νέου ποὺ τὴν ἐκοίταζε θαμπωμένους, τὸν σωτήρα της.

‘Αφοῦ πέρασε ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς καταπλήξεως, ὁ Φραντζέσκος εἶπε :

— Γυρῶ, κυρία, αὐτὸν ποὺ διευθύνει ἐδῶ μέσα.

— ‘Εγὼ διευθύνω, τοῦ ἀπάντησε, χωρὶς νὰ διστάσῃ ἡ Γκιζέλλα.

— Τότε, μήπως ἐπειδὴ ἔχετε χρήματα, ἐπειδὴ διευθύνετε ἑκατοντάδες ἐργατῶν, σκεφτήκατε ὅτι μπορεῖτε νὰ διαθέσετε τὰ σπῆτια καὶ τὴ ζωὴ τῶν φτωχῶν ἀνθρώπων.

‘Ο Φραντζέσκος μετέφερε στὴν ἀ-

‘Ονειρευόταν στὴ φυλακὴ...

— Ποτὲ δὲν εἶχαμε μιὰ τέτοια πρόθεση. Ποιὸς σὰς τὸ εἶπε αὐτό;

— Ἔρω τι λέω.

‘Ο ἀνιψιὸς μου Πεπίνος ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε στὸ βουνὸ ὅτι θέλετε νὰ ἀγοράσετε, γιὰ νὰ τὸν καταστρέψετε, τὸ μύλο τοῦ ντελλὰ Ρόκκα.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, μὰ ἐφόσον ὁ γέρω ντελλὰ Ρόκκα ἀρνεῖται νὰ μὰς τὸν πωλήσῃ δὲ θὰ τὸν ἐκβιάσομε.

— Τι θὰ λέγατε ἐσεῖς, κυρία ἂν ἐρχόντουσαν μὲ τὸ χεῖμα στὰ χέρια νὰ σὰς ἀφαιρέσουν τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα σας ;

— Θὰ μιλούσα καὶ θὰ ἐνεργοῦσα σὰν

κ’ ἐσὰς.

Σ’ αὐτὰ τὰ λόγια τὸ βλέμμα τοῦ Φραντζέσκου κορφώθηκε μέσα στὰ μάτια τῆς Γκιζέλλας, ἡ ὁποία γεμάτη ταραχὴ, τὰ χαμήλωσε.

Βλέποντας αὐτὸ τὸ νέο, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν ἐκεῖ, μὲ τὸ ὄπλο στὸ χεῖρι, νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πατρικὴ του κληρονομία, μπερδεμένα συναισθήματα εἶχαν γεννηθεῖ στὴν καρδιά τῆς Γκιζέλλας. ‘Εννοιοῦσε ἕνα βαιὸ θάνασμο γι’ αὐτὸ τὸν ἀφοβο ὀρσοειβίον. Θυμόταν ἐπισημνῶν ὅτι τὰ σιδερένια χέρια του τὴν εἶχαν συγκαταίσει στὴν πτώση της μέσα στοὺς βράχους, καθὼς ἐπίσης θυμόταν ἀκόμη μὲ πόση λεπτότητα αὐτὰ τὰ δυνατό χέρια εἶχαν περιπληθεῖ τὴν πληγὴ τοῦ μπράτσου της.

Κι’ ὁ Φραντζέσκος κοίταξε μὲ θυμασμό αὐτὴ τὴν ὄραία κόρη ποὺ στεκόταν ἀτάραχη μπροστὰ του. ‘Εννοιοῦσε τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἀδέλιου καὶ δειλό, αὐτὸς ποὺ δὲν τὸν ἐτρόμαξαν διανοητικὲς γωροφυλάκων.

— Συχωρήστε με, κυρία, τῆς εἶπε, εἶχα ἀπατηθεῖ σχετικῶς μὲ τις προθέσεις σας...

Καὶ ἔκανε νὰ φύγῃ, μὰ ἡ Γκιζέλλα τὸν ἐκράτησε, λέγοντάς του :

— Μείνετε ἡσυχος. ‘Όσο θὰ εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ, δὲ θ’ ἀγγίξουν οὔτε μιὰ πέτρα ἀπὸ τὸν παλιὸ μύλο τῶν ντελλὰ Ρόκκα.

— Εὐχαριστῶ, κυρία. ‘Ετσι θὰ γυρίσω ἡσυχος στὸ βουνό.

— Πέστε μου τώρα γιὰτι ζῆτε ἔτσι σὰ ληστῆ; ποὺ τὸν νυνηγοῦν οἱ χωροφύλακες. Καμμιά ἐρωτικὴ ἱστορία ἴσως ;

— ‘Όχι, ἀπάντησε ὁ Φραντζέσκος ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπές. ‘Εκδικήθηκα τὴν τιμὴ τῆς ἀδελφῆς μου. Γιὰ μὰς, τοὺς Κορσικανούς, ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ δὲν εἶνε μιὰ λέξη μάταιη !

— Τι γενναία καρδιά ! σέφτηκε ἡ Γκιζέλλα, καταλαβαίνοντας τώρα καλλιτέρα τὸ δίκαιο τοῦ θυμοῦ τοῦ ἡμα ἔμαθε ὅτι θὰ κατεδά-

‘Ο Φραντζέσκος εἶχε ἀχώριστο σύντροφο ἕνα ὑπέροχο σκυλί.

φιζαν τὸ μύλο τοῦ παπποῦ του. Τὸν ἐθαίμαζε! Μά, ὅπως λέει μιά παροιμία, δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις ἀπὸ τὸ θαυμασιμὸ ὡς τὴν ἀγάπη.

Ὁ Φραντζέσκος κ' ἡ Γκιζέλλα ἐφύλαξαν ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμη καί, ὅταν χωρίστηκαν, ἕνα θαῦμα εἶχε συντελεσθεῖ. Ἡ νέα κοσμικὴ γυναίκα, πού ἀντιπροσώπευε τὴ ζωὴ τῶν πόλεων καὶ τὴν πρόοδο, ἀγαποῦσε τὸν ἀγριοὸρεϊνὸ πού ζοῦσε μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς φύσεως.

Ὁ πατέρας τῆς Γκιζέλλας, ὁ Φιρμίνος Ροῦ, πού ἔλειπε ἀπὸ τὴν Κορινθίαν, ἐγύρισε ἕνα πρωὶ ἔξαφνα συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἐμπιστὸ τοῦ Γκαμπριέλ Λεστράντζ. Οἱ δύο ἄντρες ἔμαθαν τότε ὅτι ἡ Γκιζέλλα, εἶχε ἀποφασίσει νὰ κάνει μιὰ καμπὴ στὸ ρεύμα, πού θὰ μετέφερε τὸν ἠλεκτρισμὸ, πρῶγμα πού θὰ ἐκόστιζε πολὺ, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μὴν καταδαφιστῇ ὁ μύλος τοῦ ντελλά Ρόκκα.

Αὐτὸ προκάλεσε τὴν ὀργὴ τοῦ πατέρα της, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ γίνουν ἡ ἐργασίες ὅπως εἶχε ἀποφασισθεῖ στὴν ἀρχή, δηλαδὴ νὰ μὴ

ἀπὸ τὸ μύλο του τὸ γέρω, ὁ ὁποῖος συντριμμένος ἀπὸ τὴ δυστυχία του, ἀρνήθηκε εὐγενικὰ κάθε ἀποζημίωσις καὶ πῆρε μὲ κόπο τὰ βουνὰ γιὰ νὰ συναντήτῃ τὸν ἐγγονό του τὸ ληστή. Ὁ μικρὸς Πεπίνος εἶχε προηγηθεῖ καὶ εἶχε κάνει ἐνήμερο τὸ θεῖο του τῶν ὁσων εἶχαν συμβεῖ. Ὁ κόπος καὶ ἡ ὀργὴ μπερδέφτικαν τότε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Φραντζέσκου. Ἀμέσως, μιὰ σκέψη γεννήθηκε στὸ μυαλό του. Ὑπομείστηκε ὅτι ἡ Γκιζέλλα γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ μακριὰ ἀπ' τὴ χώρα εἶχε γίνῃ γυναίκα του. Ἐκεῖνη κατάλαβε τὴν ὑποψία τοῦ φίλου της. Τοῦ χάκου τὸν παρεκάλεσε καὶ τὸν ἰκέτευσε. Τὴν ἐσπρωξε καὶ πῆρε τὸ δρόμο τῆς χώρας.

Ἐξάφνα καθὼς περνοῦσαν τὸ χεῖμαρρο εἶδαν νὰ προβάλλῃ τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητο τοῦ Φιρμίνου Ροῦ. Ὁ Φραντζέσκος μπαίνοντας στὴ μέση τοῦ δρόμου, σταμάτησε.

Μὰ ἡ Γκιζέλλα εἶχε προλάβει τρέχοντας καὶ ἐμαλλιασμένη ὀρθώθηκε μετ' ἐξὸ τοῦ πατέρα της καὶ τοῦ ληστοῦ μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε ἐνωθῇ.

— Πατέρα μου! φώναξε, ἔνωσα τὴ ζωὴ μου μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Φραντζέσκου ντελλά Ρόκκα, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσα...

Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις ἀποθηριώνει τὸ Φιρμίνου Ροῦ, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε τεχνάσματα τοῦ Φραντζέσκου γιὰ νὰ πάρῃ πιὸ πολλὰ χρήματα εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ μύλου του.

— Θὰ ἤθελες νὰ πάρῃς πιὸ πολλὰ λεπτὰ γιὰ τὸ μύλο σου, κατεργάθῃ! τοῦ λέει. Μὰ τώρα εἰν' ἀργά... Σὲ λίγο θὰ εἶνε ἀργά.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Ροῦ, ἔβαλε μπροστὰ τὸ αὐτοκίνητό του τὸ ὁποῖο ἐκίνησε πρὸς τὸ μύλο. Ὁ Φραντζέσκος ἔστρεψε ἀπὸ πίσω. Μὰ ὅταν ἔφτασε στὴν πατρικὴ κληρονομία, ἦταν πιά ἀργά! Ὁ μύλος εἶχε ἀνατιναχθεῖ.

Ἡ ἐκδίκισις ὁμως ἦταν τρομερῇ. Ἀμέσως ὁ Φραντζέσκος ἔστρεψε τὴν

Ἡ Γκιζέλλα ἐπῆγε γιὰ νὰ ἰκετεύσῃ ἐκεῖνον πού ἀγαποῦσε νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὸ καταφύγιό του.

θῆ ὡς τὸ τέλος στὸν ἔρωτά του, ἂν δὲν εἶχε τὸ Λεστράντζ, τὸν ὁποῖο ἰκέτευε νὰ τὴν προστατεύσῃ ἐναντίον τοῦ ἰδιοῦ τοῦ ἑαυτοῦ της.

Μὰ κ' ὁ Φραντζέσκος κατάλαβε ὅτι τὰ πάντα εἶχαν τελειώσει γι' αὐτόν. Δὲν τοῦ ἔμενε παρά νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν χωροφυλακῇ. Ἔτσι καὶ ἔκανε.

Κάποτε ὁ Φραντζέσκος εἶχε σώσει τὸ παιδί τῆς γυναίκας τοῦ ἀρχιφύλακος τῶν φυλακῶν ἀπὸ βέβαιο θάνατο κ' ἐκεῖνη εἶχε ὀρκισθῆ νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὸ καλὸ πού τῆς ἔκανε. Πράγματι ἕνα βράδυ πῆγε καὶ τοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ τοῦ ἐξορκίζοντάς τον νὰ φύγῃ.

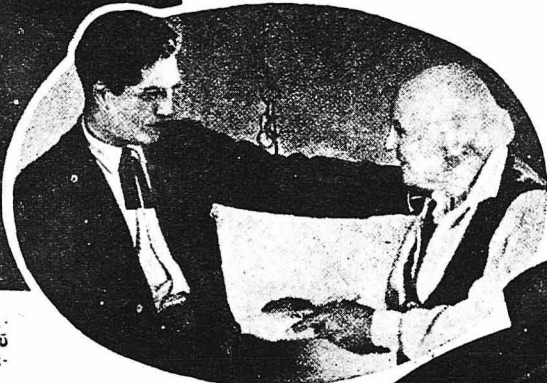
— Γιατί τὸ κάνεις αὐτό; τὴ ρώτησε ὁ Φραντζέσκος μ' ἀδιαφορία.

— Γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ νὰ μπορέσῃς νὰ πᾶς νὰ βοῆς ἐκεῖνη πού ἀγαπᾷς.

Φεύγοντας ὁ Φραντζέσκος δὲν θὰ πήγαινε νὰ ζημιανέψῃ τὴν ἀγάπῃ τῆς Γκιζέλλας, ἀρὸς ἐκεῖνη δὲν τὸν ἐζῆρινε πιά ὅσο, ἀλλὰ θὰ πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν παππὸ τοῦ καὶ τὸν ἀνεμῖό τοῦ.

Ἐναμαλλιασμένη ἡ Γκιζέλλα ὀρθώθηκε μετ' ἐξὸ τοῦ Φραντζέσκου καὶ τοῦ πατέρα της.

γίνῃ ἡ καμπή. Ἡ Γκιζέλλα, τρομαγμένη, ἔφροντας ὅτι ὁ Φραντζέσκος θάφινε τὸ ἴδιο βράδυ τὸ καταφύγιό του γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν πατέρα της, ἔτρεξε στὸ βουνὸ καὶ ἰκέτευσε τὸν ἀνθρωπο πού ἀγαποῦσε νὰ μὴν κατέβῃ στὴ χώρα.

— Μὴν κατεβῆτε, Φραντζέσκο, τοῦ εἶπε. Ἔξρω ὅτι οἱ χωροφύλακες παραμονεύουν.

— Μήπως φανταστήκατε ὅτι φοβᾶμαι τοὺς χωροφύλακες!

— Ὅχι, Φραντζέσκο, ἀλλὰ φοβᾶμαι γιὰ τὴ ζωὴ σας. Ἐχω κακὰ προαισθήματα.

Ὁ Φραντζέσκος ἐπέμεινε. Τότε, τρελλῇ ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγάπῃ ἡ Γκιζέλλα προσεφέρθη μὲ τόλμη νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Ἡ χαρὰ πού ἐξεμίλησε ἀκούγοντάς την, στὴν καρδιά τοῦ Φραντζέσκου, τὸν ἔκανε νὰ τὰ ξεσάσῃ ὅλα. Παραδομένος ὀλοκλήρως στὴν εὐτυχία, πού ἡ ἀγαπημένη του αὐτῇ γυναίκα τοῦ ἔφερε, ἔμεινε κοντὰ της. Οἱ ἀποφάσεις του ἐξαστῆκαν μέσα στὴν ἐρωτικὴ μέθη καὶ τρέλλα. Ἐντωμεταξὺ στὴ χώρα, ὁ Φιρμίνος Ροῦ, εἶχε γίνῃ κύριος τοῦ μύλου, χάρις στίς μηχανορραφίαις ἐνὸς ἀδυσώπητου δανειστοῦ τοῦ γέρω ντελλά Ρόκκα. Ἐδίωξε

«Πρέπει ν' ἀντισταθούμε!» εἶπε ὁ Φραντζέσκος στὸ γέρω ντελλά Ρόκκα

κάνῃ τοῦ ὄπλου του πρὸς τὸν πατέρα τῆς Γκιζέλλας, ὁ ὁποῖος χαιροῦσε τοὺς κωϊῶνας τὴν καταστροφὴ. Τὸν ἐπυροβόλησε καὶ τὸν ἄφησε νεκρό.

Μετὰ τὴν τραγικὴ αὐτῇ σκηνῇ, ἡ Γκιζέλλα βῆκε στὸ Γκαμπριέλ Λεστράντζ ἕνα τρομφερό στήριγμα. Ἐνα βράδυ, ὁ Φραντζέσκος ἔναφάνηκε στὴ χώρα, μὰ ἡ Γκιζέλλα γεμάτῃ φρίκη ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ του. Ὡστόσο δὲ θὰ μπορούσε ν' ἀντιστα-

Ὁ Λεστράντζ πέρνοντας τὸ χέρι τῆς Γκιζέλλας τὴ ρώτησε ἀπλά: «Υπάρχει ἐλπίς νὰ μ' ἀγαπήσετε λίγο.»